

Hadi oradan köpekler! Siz ne yapabilirsiniz ki?

Genç bir kızdı böyle bağırın. Sokaklarında sivil faşistlerin yuvası vardı ve gerek o sokak, gerekse de o çevre sürekli baskı altında idi. Ayrıca o faşist yuvanın dışında halkın içerisindeki destekçileriyle birlikte bölge hakimiyetleri pekişmiş durumdaydı.

Eski vilayetten başlayan bölge, nehir kenarına (set) oradan daha çok Kürtlerin yoğun olduğu Yenibey mahallesine kadar uzanıp arada kalan bölümde hatırı sayılır bir güç oluşturmuşlardı. Asıl merkezleri Aile sinemasının çevresiydi. Yuvaları da oradaydı zaten.

Adana'yı bilenler oraları da bilirler. Hürriyet Mahallesi'nden söz ediyorum. Adana'nın ilk gecekondularından, emeğiyle geçinen insanların ağırlıkta olduğu, kabadayılığın adam gibi yapıldığı dönemlerin. Kabadayılığın zalimin değil mazlumun yanında olduğu, Karikatür Duran'ların, Köylü Mitat'ların, Melez Ahmet'lerin vb. çıktığı Hürriyet mahallesidir öykümüzün konusu.

Artık devir değişmiş, kabadayılardan, kabadayılığın esamesi okunmaz olmuştu. Karikatür Duran, hasımlarına gözdağı vermek için kamasını asfalta sürüp kıvılcım çıkartmaz, Köylü Mitat'tan da mahallenin namusu sorulmaz olmuştu. Melez Ahmet'in altıpatlılarıyla hafif yana kaykılmış yürümesi, o dönemi özleyenlerin içki masalarında birbirlerine anlattığı hikayelere kaynaklık ediyordu artık.

Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, 2. MC'nin kurulduğu, devrimci düşüncenin kitlelerde kabul gördüğü dönemdir artık 77-78 yılları.

Faşist terör azgınlaşmış, yol kesmeler, kimlik sormalar artık sıradanlık haline gelmişti. Gün geçmiyordu ki işçi servislerinin önü kesilmesin, sendikal mücadele içindeki adları daha önce belirlenmiş işçiler aşağıya indirilip dövülmesin, evleri kurşunlanmasın. Ayrıca Adana'nın merkezindeki Akademi, Ticaret lisesi, daha dışarıda Eğitim Enstitüsü ve Mühendislik de faşist işgal altındaydı. (bilindiği gibi eğitim Enstitüsü Serdar Soyergin'in okuludur)

Genç kızın bu isyanının öncesinde, devrimci gruplar Hürriyet Mahallesi'ndeki Baboşun kahvesinde toplanmışlar ve mevcut durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Konu: Azgınlaşan faşist terör karşısında devrimcilerin tutumu ne olmalıdır?

Güzel bir başlık. Ve orada bulunan devrimci grupların tamamına yakını sorunu bütün ayrıntılarıyla ortaya koymasına rağmen, çözüm konusunda kendilerini, deyim yerindeyse taca atıyorlardı. Bütün afra tafralara ve gruplar arası ayrılıklarda keskinleşenler ne hikmetse faşist terör karşısında alınacak tavırda aynı keskinliği göstermiyorlardı.

Baboşun kahvesi tıklım tıklım dolu, sokak kalabalıktan geçilmiyordu. Halk kendi çocuklarından, yani devrimcilerden bir çözüm bekliyordu. Toplantıyı Ali hoca(Çakmaklı) yönetiyordu. O çevrede devrimci mücadelenin örgütlenmesinde önemli görevler yüklenmiş, dahası bunu Adana ve çevresine yaymıştı. Hoca halkın içerisinde bulunduğu ruhhalinin farkında, halkın devrimcilerden umudunu kesmemesi için birşeyler yapılması gerektiği ve bu birşeylerin temelini devrimci tavır koyarak(o dönemde devrimci tavrın şiddete dayalı olması inancı vardı) faşistlere karşı gerekli önlemin alınmasını savunuyordu. Ama nafile. Gruplar Nuh diyor peygamber demiyorlardı. Hoca, yeniden sabırla açıklamalar yapıyordu, olması gerekenle ilgili.

Yok yok öyle olmayacak, diye düşünmeye başlamıştı, Hocanın çapraz karşısında duran ince yapılı genç adam. Bu birşeyleri biz yapacağız. Bunlardan hayır yok. 18 yaşlarında, sarışınca, yüzünde henüz tüy bitmemiş biriydi.

Bir anlığına Hocayla göz göze geldiler. Kararını vermişti. Hocaya hoşçakal türünden bir el

hareketiyle veda ederek dışarı çıktı. Hoca biran sorgulayan gözlerle baktı, ama bulunduğu durum nedeniyle olsa gerek o gencin ne yapmak istediğini bir kaç dakika sonra algıladı. Onu durdurun tek başına gidiyor, diyerek fırladı. Arkasından sadece kendi yoldaşları gelmişti. Faşistlerin yuvası iki sokak ötedeydi. Genç adam hızlı adımlarla yürüyordu. Belindeki tabanca 7.65 diye tabir edilen Çek marka bir silahtı. 7 mermi alırdı, birde ağzına sürdünmü eder 8. Bütün cebhanesi o kadardı. Adımları kararlıydı. Kot pantolonu ve spor çeketiyile güzel bir çocuk sayılırdı.(o yaşlardakilere yakışıklı denir mi? Bilmem) zaten o bunların kaygısını taşıyor muydu? Sanmıyorum.

Genç adam, genç kızın bağırmasını duyunca adımlarını dahada hızlandırdı, içine doğmuştu sanki, faşistler yine rahatsız ediyorlardı kendilerinden olmayanı, her zamanki gibi.

Genç kızın sesini yeniden duydu. Sesleniş kendisineydi bu sefer ; nereye gidiyorsun, geri dön , o köpekler sanada saldırır! Adımlarını yavaşlattı genç adam, genç kıza dönüp gülümsedi. Merak etme, bundan sonra kimseye saldıramayacaklar. Sen rahat ol!

Nereden geliyordu bu özgüven, cahil cesareti mi? Gençlik ateşi mi? inanmışlık mı? Günümüz gençliğinden bir farkındalık olduğunu gerçeğini göz ardı etmiyelim. İsyanın sesimiydi o kuşağın çığlığı. Son isyan kuşağı, diye adlandırabileceğimiz, kimilerine göre 78 kuşağına haksızlık etmiyelim. Dolayısıyla, cahillik nitelemesini kullanmayacağım. Gençlik ateşine evet, toyluk, ahmaklık, acemilik, acelecilik. Hepsine evet, hepsinin üzerinde inanmışlık daha ağır basar gibi gelir bana. (buda ayrı bir yazı konusudur, yazılmalıdır)

Gencimiz adımlarını tekrar hızlandırdı. Bir marş söylüyordu mırıldanarak: Beylerderesinde düştü üç dağ parçası

Şafağın habercisi, üç öncü gerillası
Kan ve barut kokuyor, hava savaş havası
Uğultuyla geliyor, devrimin fırtınası.

İlker'in, Hasan Basri'nin, Yusuf Ziya'nın katledilişlerinden sonra anılarına bestelenmişti marş.

Bir kaç adım sonra karşısındaydı faşist yuvasının. Silahını çekti, hiç duraksamadı. Sekiz merminin beşini boşaltmıştı. Zaten yeterli olmuştu, o hareket. Darmadağınık olmuşlardı. Biran derin sessizlik çökmüştü ortalığa. Delikanlı sokağın ortasında durmuş, elinde silahıyla, eski çağların savaşçılarına benziyordu. Geldiği sokaktan bir haykırış koptu. Sevinç ve kızgınlık barındırıyordu, bu haykırış: Koşun, o yaşıyor, ona birşey olmamış. Ali hocanın sesiydi gelen. Az sonra Hoca genç adama sarılmış, söyleniyordu; Bir daha böyle yapma, sana birşey olsaydı, annenin yüzüne nasıl bakardım.